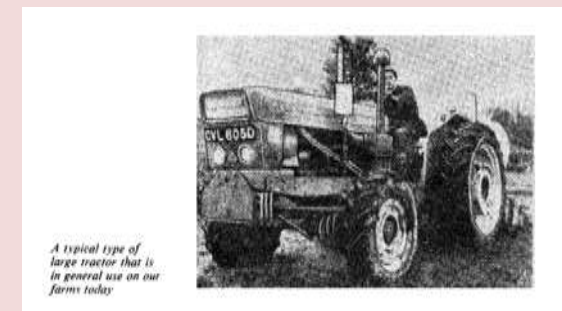
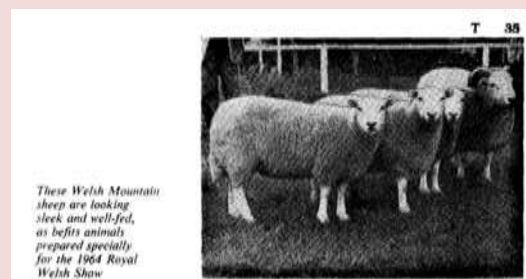
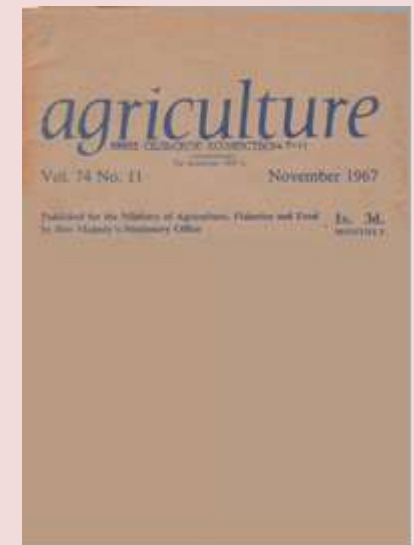

«Раритетні періодичні видання у фондах УДПУ імені Павла Тичини: еволюція думок вчених» (бібліографічні дослідження)

Бібліотека Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини зберігає старі екземпляри періодики, які нині є частиною фонду рідкісних видань. Найголовніше завдання книгозбірні – надати можливість науковцям, краєзнавцям та широкому загалу ознайомитися з публікаціями, що містять різні журнали, різних часів. Вони видавалися у бурхливий час громадянського підйому, відносної свободи, сплеску українізації та національного відродження. Журнали дають нам змогу зазирнути у ті часи – вони відображають розмаїття тем і проблем того часу, мистецькі погляди видавців та авторів, і навіть відтворюють політичне життя того часу.

«**Agriculture**» журнал в якому публікуються статті про всі аспекти історії сільського господарства та сільського життя без географічних чи часових обмежень. Сільське господарство — обробка землі (для отримання/підвищення врожаїв) і вирощування свійських тварин. Сільськогосподарські культури для харчування, годівлі тварин і одержання волокна (бавовни і сизалю). Тварин вирощують заради вовни, молока, м'яса чи органічних відходів (як палива). Сільське господарство розрізняється розмірами — від маленьких підсобних господарств і ферм до великих сільськогосподарських артілей і колективних господарств.

Український історичний журнал перший республіканський (національний) фаховий часопис у післявоєнній та післясталінській Україні заснований 1957 р., тобто через 25 років після ліквідації славнозвісного журналу «Україна» (1932), започаткованого М. Грушевським. Майже шість десятиліть історії журналу містять цікаві та своєрідні сторінки, з-поміж них одна з перших спроб часткової реабілітації М. Грушевського у 1966 р. (див. Шевченко Ф. П. Чому Михайло Грушевський повернувся на Радянську Україну? // УІЖ. — 1966. — № 11. — С. 13–30)

Часопис пройшов складний шлях становлення і розвитку. Політична кон'юнктура, ідеологічний тиск, зміни головних редакторів і колективу редакції не могли не позначитися на проблематиці й науковому рівні вміщених на його шпальтах статей. У роки незалежності України єдиним критерієм редакційної політики є відповідний фаховий рівень матеріалів із різноманітних проблем історії, методології, історіографії, джерелознавства, спеціальних історичних дисциплін. «Український історичний журнал» по праву вважається провідним часописом вітчизняної історичної науки, який на своїх сторінках відбиває її рівень та визначає напрями подальших пошуків.

Товариство Червоного Хреста Української РСР, яке на початок війни налічувало більше 2 млн. членів, оперативно включилося в активну допомогу фронтові. Вже на кінець першого дня війни на території республіки була розгорнута широка мережа перев'язувально-харчувальних та обмивальних пунктів, санітарних постів для обслуговування населення, яке постраждало від бомбардувань фашистських літаків. У перші години війни тільки в Києві та Харкові до роботи приступили 2,5 тис. санітарних постів, ланок і дружин, в яких працювали тисячі медсестер, сандружинниць та активістів Червоного Хреста¹. У місцеві організації Червоного Хреста безперервним потоком надходили заяви від патріоток з проханням зарахувати їх у санітарні формування. В Херсоні, наприклад, лише протягом 23 червня таких заяв було подано 180².

Чимало важливих заходів здійснили члени товариства в Києві. У Дарницькому районі столиці України в червні 1941 р. було створено 4 санітарні дружини. В них налічувалося 80 чол., які перебували на казарменому становищі. На всіх підприємствах і в установах району дружинниці організували санпости. Вже 23—24 червня, коли ворожа авіація бомбардувала Дарницький залізничний вузол, члени санітарних дружин за першим сигналом повітряної тривоги зайняли свої місця, швидко організували евакуацію потерпілих, подали їм першу допомогу тощо. Згодом за ініціативою активістів у районі стали діяти харчувальний пункт та кімната відпочинку для евакуйованих. Чергування на санітарних постах залізничного вузла було організовано цілодобово. У багатьох випадках, коли не вистачало приміщень, члени товариства влаштовували санпости (по 3—5 і більше ліжок) у себе вдома³.